

‘Ik heb nog geen moment gedacht: ik stop’

Genomineerde Sportvrijwilliger Boudewijn Pijpers en hond Max zijn alle dagen op de club

Op 73-jarige leeftijd is SV Hillegom voor Boudewijn Pijpers nog altijd bijna dagelijks zijn tweede thuis: hij is al ruim zestig jaar lid en is sinds 2010 lid van verdienste van SV Hillegom. Als accommodatiebeheerder houdt hij sportpark De Zanderij draaiende, van vlaggen en netten tot toiletten, kleedkamers en technische storingen. Daarnaast helpt hij geblesseerde spelers terug op het veld. Nu is hij bovendien genomineerd voor Sportvrijwilliger van het Jaar. ‘Ik vind het werk leuk en wil iets voor de club betekenen. Dat mensen dat vervolgens zien en je daarvoor nomineren, is natuurlijk mooi.’

Auteur: Karlijn Raats

Pijpers kwam als jongen van tien bij de club voetballen en speelde uiteindelijk tot zijn 35e in het eerste elftal. Daarna volgden rollen als teammanager, assistent-trainer en hoofdtrainer. Ook trainde hij jeugd en keepers. Voor dat laatste volgde hij ooit een cursus bij keepers-trainer Frans Hoek. Nu geeft hij hersteltraining op woensdag, donderdag en zondag. ‘Ik snap ze wel, want dat blessureleed heb ik zelf ook gehad. Toen ze me vroegen of ik dit wilde gaan doen, heb ik een spoedcursus bij onze fysio-therapeut gevolgd. Die geblesseerde jongens zijn zo gretig, maar je moet ze soms remmen.

SPORTVRIJWILLIGER VAN HET JAAR

Dan zeg ik: donderdag is er weer een dag, dan gaan we weer tien procent omhoog. Ze zien mij een beetje als een vaderfiguur. Daardoor accepteren ze het ook als ik zeg dat ze rustig aan moeten doen.'

Technische werkervaring komt goed van pas

Op zaterdag staat Pijpers paraat voor calamiteiten. Of het nu gaat om een liftstoring, een toilet dat blijft doorlopen of een ander probleem: hij is degene die gebeld kan worden. Vooraf maakt hij zijn ronde langs de velden en tijdens het weekend houdt hij de accommodatie in de gaten. Handig is dat Pijpers jarenlang werkte als installatiemonteur. Toen zijn werkgever stopte met het bedrijf en Pijpers door een nekhernia niet meer verder kon in zijn oude beroep, kwam de functie van beheerder bij SV Hillegom precies op het juiste moment. Hij heeft een eigen kantoor op het sportpark, maar veel tijd achter zijn bureau brengt hij niet door. Hij loopt rond, inspecteert, stuurt vrijwilligers aan en houdt contact met de mensen die het onderhoud uitvoeren. Op De Zanderij houdt hij toezicht op acht voetbalvelden, waarvan vijf van natuurgras en drie van kunstgras, en een handbalveld. Het grote veldonderhoud is uitbesteed, maar Pijpers houdt de vinger aan de pols. Ook de belijning valt onder zijn verantwoordelijkheid.

Op maandag gaat hij met een vaste groep vrijwilligers aan de slag. Het clubgebouw wordt schoongemaakt, kleedkamers en gangen krijgen een beurt, de toiletten worden gedaan en ook de tribunes en het terrein worden bijgehouden. Met vier andere vrijwilligers wordt vervolgens volgens een vast schema belijnd. Anderen helpen met het vervangen van netten of het plaatsen en verwijderen van reclameborden. 'Ik loop hier zeven dagen. Ik heb nog geen moment gedacht: ik stop. Ik hou van de reuring en van iets doen. Je moet niet achter de geraniums gaan zitten. Mijn vrouw zegt ook dat ik beter hier kan zijn. Tussen negen en half tien ben ik meestal hier, al komen sommigen eerder. Maar hoe laat ik thuiskom, kan ik nooit zeggen. Dat vindt mijn vrouw gelukkig ook niet erg.'

Zijn hond Max gaat vrijwel iedere dag mee. Tussen de werkzaamheden door is er ook ruimte voor familie. Zijn kleinzoons komen bij opa voetballen. De jongste is pas drie. 'Even bij opa voetballen, een koekje en een limo. Dat vind ik mooi. Liefde voor sport en een club kan overgaan van generatie op generatie.'

Vrijwilligers vinden

Pijpers ziet, net als veel sportverenigingen, dat het lastiger wordt om vrijwilligers te vinden. 'Het moet face to face. Je kunt een bordje ophangen met de tekst dat er vrijwilligers worden gezocht, maar je moet mensen aanspreken. Ik heb geluk dat mensen mij zelf aanspreken en vragen wat ze kunnen komen doen. Zo kom ik aan mijn vrijwilligers. Ze melden zichzelf aan, vooral doordat ik altijd gevoetbald heb en daar veel vrienden en kennissen aan heb overgehouden. Maar je ziet wel dat het steeds moeilijker wordt, bijvoorbeeld in de kantine en bij het vinden van trainers.' Voorlopig is Pijpers nog niet klaar op zijn club. Max ligt onder zijn bureau – de club is ook *zijn* tweede thuis – de velden wachten en ergens op het sportpark zal ongetwijfeld weer een storing opduiken. 'Ik weet nooit precies hoe laat ik thuis ben. Maar dat is ook helemaal niet erg. Als er hier iets moet gebeuren, dan doe ik dat. Zo ben ik nou eenmaal.'

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!

